kas hallastusse meel teie süddant pehmeks on teinud. — Se agga, kes üht Laatsarust nääb, ja ei hallasta ei suggogi temma peäle; se kes lükkab omma ukse peält tedda ärra, kedda olleks piddand hallastusega wasto wõtma, se lükkab ühtlase Jssanda inglit omma ukse peält ärra, kes pidi selle maiale Jummala õnnistamist toma. — Agga kui kulate halleda süddamega omma armetuma wenna järrele ning kannate temma eest hoolt, ja kui se teie käest sõdetud ja jahhutud waene ärraminnes teile sowib: Maksgo Jummal sedda head, mis ollete minnule teinud: tõeste siis sesamma hea sowiminne saab teile maia õnneks. Sest waestele jäggada, ei te waeseks. Jssand murdis seäl kõrbes leiba nelli tuhhat inimestele, ja wata, kui murdis sedda hallastaja melega, siis sai sedda leiba paljuks. Murra ka sinna, mo w:nd, näljatse wennale omma leiba, siis segi kaewab suremaks. Hallastus on üks leiwakorw, mis ellades mitte tühjaks ei lähhä. Kui tahhad leiba sada, siis anna ka leiba.

6. Rahholik meel, mis wähhega leppib, on kues leiwa-korw, mis Jummalast õnnistakse, ja mis otse sepärrast ei ilmas mitte tühjaks ei sa. — Jüngrid küssisid Jssanda käest: „Kust woib kegi siin kõrbes neid leiwaga täita?“ Kostmisse assemel küssis Jssand korral neilt: „Mitto leiba teil on?“ Wastasid: „seitse ja pisut kallokesi; agga mis se ni mitmele on?“ — Ja nenda kui Jssanda jüngrid siin kahhe wahhel ollid, nenda se juhtub ka mitmele teie hulgast. Monne käest kulete kül seddasinnast ehk selle sarnast sanna: Minno perre on liig suur, ja sedda, mis tenin omma tõ läbbi, on wägga pisut, et ei joua ni wähhega sedda suurt seltsi toita. — Teine ütleb: Minno waewa kasso, mis ennemuiste parras olli, lähhäb nattuke hawal ikka nappimaks. Lapsed kaswawad suremaks, kullutaminne läheb sest raske-